

og derfor kan der paa Forhaand ikke gøres nogen Indvending imod nu at anvende Merindtægtsskatten overfor disse Indtægter. Men der kan naturligvis være nogle Personer, som enten uden Skyld — det vil vel nok være de færreste — eller med Skyld — jeg tænker dermed paa uheldige Spekulanter, Folk, som har drevet deres Spekulation alt for vidt og til Slutning har handlet alt for uforsigtigt eller alt for godtroende af Lyst til bestandig at indvinde mere — maaske vil være uheldigt stillede i Aar, naar de skal betale deres Skat. Hvis saadanne Personer, som har vanskeligt ved at betale Skatten, hører til den første Klasse, de, der uden Skyld paa Grund af Konjunkturerne og andet faar vanskeligt ved at betale Skatten af deres Indtægt i det foregaaende Aar, kan der jo være Rimelighed for, at Finansministeren for ikke at afstedkomme Ruin, for ikke at udpante Folk for Penge, som de faktisk ikke har, til en Merindtægtsskat af denne Beskaffenhed, bruger sin Bemyndigelse til at nedsætte Skatten. Naar jeg siger dette, vil jeg dog ikke dermed love noget som helst om, i hvilken Udstrækning Finansministeren vil gøre det. Mit Hjerte bløder ikke af Barmhertighed overfor Spekulanterne, og de bliver vist nødt til at betale denne Skat af, hvad de har indvundet i 1916, selv om deres Papirer er vanskelige at sælge i 1917.

Det ærede Medlem fra Svendborg stiller dernæst et Ændringsforslag, der lyder saaledes: „Ligeledes bortfalder for Skov-ejeres Vedkommende Skatten for den Del af Merindtægten, der stammer fra den Skovhugst, som i indeværende Aar foregaar ud over den normale“. Jeg skal derom sige, at Indenrigsministeriet overfor Finansministeriet har rejst dette Spørgsmaal om Skat af overordentlig Skovhugst, fordi der fra dansk Skovforening er indkommet en skriftlig Henvendelse til Indenrigsministeriet med Spørgsmaal om, hvorledes Finansministeriet vilde stille sig overfor en saadan overordentlig Skovhugst, fremkaldt ved en Opfordring fra Staten om at skaffe mere Brændselmateriale til Veje her i Landet. Det Svar, som Finansministeren maa give Indenrigsministeriet, og som det maaske kan være rigtigt at offentliggøre, naar det afgaar, vil slutte sig til, hvad der allerede er udtalt i den af Skattedepartementet udgivne Vejledning til Anvendelse af Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten. Jeg maa maaske oplæse, hvad der deri staar om dette Spørgsmaal. Der staar følgende: „Hvad særlig Skovbrug angaar,

bemærkes, at der som Regel kun kan tages Hensyn til den Indtægt, der er indvundet ved ordinær Hugst, i Forbindelse med de Biindtægter, som i Aarets Løb før indvundne, hvorimod den Indtægt, der haves ved en udenfor den almindelige Driftsplan foregaaet ekstraordinær Afdrivning af større Arealer, f. Eks. paa Grund af Naturbegivenheder eller tilsigtede Forandringer af Ejendommens Kultur, ikke kan medregnes, for saa vidt den ikke er foregaaet i Spekulationsøjemed; i sidstnævnte Fald er den derved indvundne Fordel skattepligtig...“. Jeg maa tilføje, at Vejledningen ikke just taler om det Tilfælde, som det ærede Medlem tager Sigte paa ved sit Ændringsforslag, men at Finansministeriet naturligvis maa fortolke Loven saaledes paa dette Omraade, at hvad der foregaar af Skovhugst ud over den normale Plan for Skovens Hugst og særlig nu paa Grund af Opfordring fra Myndighedernes Side, maa betragtes som Formueomlæggelse og derfor ikke kan inddrages i Skatteligningen, hverken for Indkomstens Vedkommende eller endnu mindre for Merindtægten. Naturligvis vil derimod, hvis den normale Hugst i Skoven paa Grund af Forholdene giver en større Indtægt, en saadan Indtægt meget vel kunne komme ind under vedkommendes Merindtægt og derigennem under Skatten af Merindtægt. Men jeg skulde dog haabe, at denne Erklæring vil tilfredsstille det ærede Medlem for Svendborg-Kredsen, saaledes at han ser, at det Spørgsmaal, han har rejst, vil blive besvaret i den Aand, han tænker sig det besvaret, og jeg tror ikke, det vil være heldigt, om selve Ændringsforslaget vedtages, fordi derved neppe en saa rummelig Fortolkning, som Skattedepartementet kan give den Bestemmelse, vil være mulig.

Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) havde Indvendinger mod Skalaen for Tillægsskatten, saaledes som den nu er opstillet og tiltraadt af Finansministeren, og vilde endnu lavere ned. Han vilde ned under 10,000 Kr., helt ned til 5—6,000 Kr., maaske endnu lavere. Jeg maa sige, at Hensigten med Tillægsskatten dog fra første Færd har været den, at de store faste Indtægter skulde inddrages under den overordentlige Skat, men det har ikke været Meningen i dette Øjeblik at tage alt med, og jeg maa fastholde, at naar man er gaaet ned til 10,000 Kr., er det en rimelig Grænse. Jeg tror stadig, som jeg udtalte ved første Behandling, at selv Folk med en Indtægt af omkring 10,000 Kr. kan være vanske-